

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XXVIII. ZATURDAG den 31sten OCTOBER 1840. N. 44.

WAARSCHUWING.

TER myner kennis gekomen zynde, dat er onder de meest gegoede inwoners dezer kolonie gevonden worden, welke zich niet ontzien pandhuizen te houden en eene schreeuwende en schandelyke woekerwinst te eischen, zoo wordt een ieder ernstig gewaarschouwd, dat de gene, die zich aan dusdanig wanbedryf schuldig mogt maken, zonder onderscheid van persoon ten strengste door my in regten zal betrokken worden.

Curaçao den 16 October 1840.
De waarnemend Procureur des Konings,
Mr. J. SCHOTBORGH Hz.

Curaçao den 20 October 1840.

DE ondergeteekende, namens het Collegie der Wees- onbeheerde en desolate boedel kamer, in kwaliteit als speciale gemagtigde van Mejufvrouw MARIA CICILIA YTURRONDO, zal op den 3den November 1840 by publieke opveiling vóór het Weeskamers gebouw doen verkoopen:

EEN HUIS en verdere gebouwen, staande en gelegen aan de Overzyde dezer haven; en

Een *DITTO* gelegen op Pietermaai.

De Weesmeester,
G. VOS Jz.

De invloed der godsdienst.

Het was op het einde des voorleden jaars, dat ik my voor eenige dagen naar de ouderlyke woning begaf. Ieder die slechts ééns met de nachtschuit van *Leiden* naar *Utrecht* is mede gevaren, zal wel weten, hoeveel vervelends er aan deze vaart is verbonden, vooral wanneer het getal passagiers zeer klein of zeer groot is. In het eerste geval zit hy, die in de schuit niet slapen kan, op het lichtje te turen en hoort het onaangenaam geluid der snorkenden; in het tweede geval is men bevreesd eene platte gedaante te zullen ontvangen; en niet zelden geven de zoutelooze vertellingen van sommigen, zulk eene walgelykheid van zich, dat men te *Bodegraven* reeds reikhalzend den Utrechtsche Dom zoekt. Deze keer echter maakte de nachtschuit eene uitzondering op den regel. Onder het gezelschap behoorden drie personen, die byzonder myne aandacht trokken; het was een vader met zyne twee zoons. Het waardig voorkomen van den vader, gepaard met eene gepaste spraakzaamheid, deden my aanstonds achting voor hem opvatten, en weldra ontbrak het my ook niet aan gelegenheid, om met hem in gesprek te komen.—Het is geenszins myn plan hier op te teekenen alles, wat er over en weder verhaald werd Een verhaal slechts dacht my goed ter neder te stellen, om meer bekend te doen worden, dewyl het duidelyk doet zien den invloed, welken de Godsdienst op den mensch heeft.

Sedert eenige jaren, aldus luidde het verhaal van genoemden Heer, heb ik de gewoonte om des avonds, wanneer ieder zich in myn huisgezin ter ruste begeeft, nog een weinig op te blyven, ten einde iets te lezen, dewyl myne bezigheden zulks op den dag slecht toelaten. Eens echter, het was in het laatst van January 1838, kondigde onze doffe torenklok te *Z.* het uur van middernacht aan, toen ik myne pyp uitklopte en het voor myne liggende boek toedeed, ten einde naar bed te gaan; doch eenig gestommel in het achterste gedeelte van myn huis doet my luisteren en weldra komt het my voor, dat er iemand zich in huis moest bevinden, die er alles behalve in hoorde. Hoewel niet bevreesd, dacht het my evenwel goed, veiligheidshalve, zoo zacht mogelyk een myner zoons te wekken. Zonder eenig gedruisch te veroorzaken, gelukte het ons door eene middeldeur in een kamertje te geraken, dat door eene glazendeur gemeenschap met het achterhuis heeft. Toen wy ons daar geposteerd hadden en gedurende eenige minuten niets hoorden, kwam het ons voor, dat of ik iets anders had gehoord, of dat het ontydig nachtbezoek niet doorging; te meer, daar er niets dan aardappelen, koren en verschillende landbouwgereedschappen te vinden waren — in beide gevallen was het ons aangenaam geweest, zekerheid te ontvangen.

Eindelyk begint het gestommel op nieuw —wy zien—en dit zien viel gemakkelyk, want de binnenkomende was van een lantaarntje voorzien,—wy zien zeg ik, doch wy staan verbaasd—want wy zien, dat het de getrouwe JACOB is, vader van vyf kinderen, die sedert jaren by ieder dorpeling bekend stond als een braaf opregt mensch en in wien nooit iemand het minste teeken van ontrouw had bespeurd. Ik kon my zelven nauwelyks gelooven, hoewel ik aanstonds de drangreden zyner komst kon gissen. Behoed dien man—dien armen man voor den eersten diefstal uit nood, sprak eene stem in myn binnenste, en ik liet die stem geenszins tweemaal spreken. Ik stond op van de plaats, doch op hetzelfde oogenblik wordt het schouwspel roerender, want JACOB knielde en bad:

O God!....zie my hier op het punt ......om het goed van een ander weg te nemen......niet om my te verryken..... neen.....om de kinderen.....die lieve kinderen, welke ik eertyds van U afsmeekte....te voeden. O barmhartige Vader! zie met een genadig oog op het hart van my.....zondaar neder; kan het zyn ——

— — — — — — — —

verder was het ons onmogelyk meer te hooren, dan eindelyk en wel zeer luid:

Gods magtig' arm beschermt de vromen,
En redt hun' zielen van den dood;
Hy zal hen nimmer om doen komen,
In duren tyd en hongersnood.
In de grootste smarten,
Blyven onze harten
In den Heer gerust:
'k Zal Hem noot vergeten;
Hem myn' helper heeten:
Al myn hoop en lust.

Daarna nam hy het lantaarntje en eenen ledigen zak op, sloot de opening, door welke hy gekomen was, zorgvuldig toe en ging, zoo als wy hem nakeken, naar zyne woning. Hier behoort geen' tyd verzuimd, zeide ik tot mynen zoon, laat ons spoedig het nog in huis zynde brood en wat vleesch nemen en naar hem toebrengen, om ten minste in de eerste behoefte te voorzien, want is het ergens dan is het hier duidelyk, dat de wegen der Voorzienigheid wonderlyk zyn.

In eene geheele andere stemming, begaven wy ons naar de nederige hut van JACOB, doch hier wachtte ons een nieuw tooneel, waartoe ik niet in staat ben hetzelve zóó te schetsen, als het zich wezenlyk voordeed. Het was hier met regt Psalmen zingen in den nacht: jammer slechts dat het zoo treurig harmonieerde met het gehuil van de kinderen, die, door den honger geprangd, telkens hunnen vader vraagden, of hy nog geen eten gehaald had.

Wy hoorden hen tevreden stellen met de woorden: morgen ochtend, lieve harten! morgen ochtend, als gy geslapen hebt, zal vader wel brood halen. Ik klopte aan de deur—en trad binnen.

Neen, niet morgen ochtend JACOB! zeide ik, maar thans reeds zendt God my hier, om u en uw huisgezin te voeden;—komt kleine mannetjes, kom maar eens uit uwe bedden en eet eerst wat, dan zult gy veel geruster den ochtend bereiken, waarop nieuwe spyze zal komen.

JACOB viel voor myne voeten neder, niet alleen om my dankbaarheid te bewyzen, maar ook om vergeving te vragen, dat hy zich in myn huis had begeven, om de spyze, die ik hem thans bragt, weg te nemen.

Neen, zeide ik, JACOB! laat nu het danklied uit uwe woning opstygen tot Hem, die u op het onverwachtst uit den nood verloste, die u bewaarde voor den eersten stap des verderfs; want gy weet toch ook wel, dat, ofschoon de diefstal uit nood geschiedde, dezelve diefstal gebleven ware. Leert thans uwe kinderen, voor zoo verre zy zulks verstaan kunnen, de taal, welke gy in myn huis spraakt, en ik ben verzekerd, dat de nood, waarin gy u hebt bevonden, en de weg, waarop de Heer u zoo klaarblykelyk voor struikelen heeft behoedt, u de bekentenis zal afpersen en telkens voor den geest brengen: dien God bewaart is wel bewaard. Opgeruimd met een dankbaar hart keerde ik huiswaarts. Op den anderen dag voorzag ik verder in de behoefte, en myne vrienden, aan welke ik dit vooral in stilte verhaalde, bleven niet ten achteren het hunne by te dragen.

Hoe menige arme, dacht ik na het hooren van dit verhaal, die niet open voor zyne behoefte durft uitkomen, neemt de toevlugt tot dergelyke handelwyze, en hoe weinig zyn er, die op deze klip geen schipsbreuk lyden.

Dat de weldadige toch vooral zelf de armoedige stulp binnen trede—daar zal hy zien, dat, niettegenstaande de byna algemeene weldadigheid, zoo menigeen vergeten wordt, alleen om de beschroomheid te dezen opzigte, of ook, omdat de afwyzing by vele menschen hem hiervan terughoudt. Dat ieder mensch dan bedenkt: *Die den armen geeft, leent den Heere!*

J. H. VEENENDAAL.

's Hage, 1840.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 29 October 1840.

VAN wege den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt hierby ter kennisse van de belanghebbenden gebragt: dat de Commissie benoemd tot het aanhooren en beslissen der bezwaren tegen de rekeningen *van het een percent patentregt over het derde kwartaal dezes Jaars*, daartoe op aanstaanden Donderdag den 5 September, des morgens te half elf ure, in de Raadzaal op het Gouvernements huis zal zitting nemen.

De Hoofd Commis ter
Koloniale Secretary,
H. KIKKERT.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 30 October 1840.

NAMENS den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 7 November als volgt is bepaald: het brood van vyftien Cents moet 17 Oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen; op pœne als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De Hoofd Commis ter
Koloniale Secretary,
H. KIKKERT.

Gouvernements Wissels.

OP autorisatie van den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber der kolonie, wordt bekend gemaakt, dat 'er op aanstaanden Maandag, den 2 November, verkocht zullen worden Wissels op het Ministerie van Kolonien, ten bedrage van *Twaalf Duizend Gulden*, betaalbaar twee maanden nazigt, bestaande in stellen van Duizend Gulden, met bepaling dat het aanbod van agios in decimalen, met geheele centen te berekenen, zal worden aangenomen.

Die daartoe gading hebben, kunnen zich ter Administratie van Financien met beslotene biljetten vervoegen op den bovengezegden datum, des morgens uiterlyk te elf ure.

Curaçao den 30 October 1840.
De Administrateur van Financien,
J. PH. BOSCH.

Publieke Inschryving.

BENOODIGD zynde tot het bakken van brood voor het Garnizoen, &c. eene hoeveelheid van meer of min *Zes duizend ponden* tarwe meel, gaaf en goed, leverbaar in het Magazyn, zoo zal aan den voordeeligsten inschryver voor het Gouvernement die leverancie worden verleend; zullende de biljetten van inschryving tot op Maandag, den 2 November, des morgens te 10 ure, ter Administratie van financien worden aangenomen.

Curaçao den 30 October 1840.
De Administrateur van Financien.
J. PH. BOSCH.

DE ondergeteekende, van voornemen zynde tegen het einde der aanstaande maand dit eiland te verlaten, roept by deze op al de genen, die van hem iets te vorderen hebben om hunne rekeningen by hem ter betaling in te zenden; terwyl degenen, die hem schuldig zyn aangemaand worden om vóór dien tyd het verschuldigde te komen voldoen ter voorkoming van geregtelyke invordering.

Curaçao den 30 October 1840.
DAVID OSORIO.

⁂ *ONDERTROUWD.*
A. B. SOLAGNIER,
EN
M. G. RAVEN.

Strekkende deze ter kennisgeving aan bloedverwanten, vrienden en bekenden.
Aruba den 23 October 1840.

EL suscriptor ofrece para vender, preparados por él mismo, los patentes ingredientes polvos, para teñir el pelo blanco de negro. Las direcciones para este uso serán suplidas por el suscriptor. En ocho horas del tiempo el pelo mas blanco se hará negro, y continuará asi por dos ó tres semanas.

THs. GRANT.
Curazao 30 de Octubre de 1840.

CURAÇAO.

SCHYNGESTALTEN DER MAAN.
NOVEMBER 1840.

E. K. Maandag den 2 te 8 u. 25 m. smorgens.
V. M. Maandag den 9 te 1 u. 15 m. 'snamiddags.
L. K. Maandag den 16 te 4 u. 17 m. 'smorgens.
N. M. Maandag den 23 te 9 u. 35 m. 'savonds.

Vertrokken verleden Maandag, den 26 dezer, Z. M. brik de SNELHEID, gekommandeerd door den Kapitein Luitenant J. ENSLIE, naar Port-au-Prince, en aan boord van dezelve de Heer Jonkheer I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr., Koloniale Secretaris, in commissie van het gouvernement.

Wy vernemen, dat er alhier, over de Vereenigde Staten van Amerika, berigten uit Europa tot den 19 September zyn ontvangen, behelzende, dat de Pacha van Egypte de door de verbondene Mogendheden voorgestelde voorwaarden heeft aangenomen. Wy hebben de Amerikaansche Courant van den 6 October, welke deze europesche berigten bevat, niet in handen gehad om te weten of de Pacha zonder eenige verandering die voorwaarden heeft aangenomen.

De vyandelyke gezindheid van het volk jegens den koning van Denemarken openbaart zich meer en meer. Op den verjaardag van dezen koning is hy overal door de zamen gevloeide menigte op nieuw beledigd en uitgejouwd geworden, terwyl zyne tegenstrevers, onder anderen een advokaat, die gestraft is geworden wegens het uitgeven van zeker werk over de vryheid der drukpers, door het volk zyn toegejuicht en met eerbewyzen overladen geworden. Deze koning volhardende in zyn besluit om zyne onderdanen geene constitutie hoegenaamd te geven, steunt op het Heilig Verbond, hetwelk hem beloofd heeft bytestaan zoo er eens volksopstand mogte plaats grypen; doch in gevalle de vorsten van het Heilig Verbond eens in een oorlog met Frankryk mogten gewikkeld worden, dan is het vooruittezien, dat er spoedig eene omwenteling in Denemarken zoo wel als in Hanover zal plaats hebben.

Het viervoudige traktaat gesloten om den Pacha van Egypte te bedwingen is zeer tegen de belangen van Rusland; doch de russische regering raadpleegt op dit oogenblik niet de belangens van het ryk, maar wel die der legitimiteit. De Pacha van Egypte is een rebel tegen zyn wettigen souverein en moet gestraft worden. Ook zoeken Oostenryk, Pruissen en Rusland zich op Frankryk te wreken wegens het gevangen houden van Don Carlos en zynen aanhang, door den bondgenoot van Frankryk, den Pacha van Egypte, te straffen.

In Spanje heeft het carlistisch garnizoen van zekere forteres geweigerd de amnestie aantenemen; het heeft zich blyven verdedigen, tot dat de gansche voorraad van levensmiddelen uitgeput was; toen zocht het te ontvlugten, doch het werd gevangen genomen en ten getalle van 120 man gefusileerd.— Het garnizoen heeft dit lot verdiend: om dat hetzelve zich aan zoo vele moorden heeft schuldig gemaakt.

De carlistische partyganger Palillos heeft zich ook tot nu toe in het gebergte zoeken staande te houden, doch daar achtervolgens zyne aanhangelingen gevangen genomen en gefusileerd zyn geworden, heeft hy met de rest zich in Frankryk moeten werpen. Onlangs is de laatste zyner zonen ook gefusileerd geworden.

Een fransch dagblad zegt: de carlistische uitgewekenen in Frankryk hebben hunnen tyd verdeeld in oefeningen van devotie en in het kaartspel. Deze levenswyze is zeer in contrast met hunne vorige, toen zy in benden verdeeld gansch Spanje doorliepen en steden en dorpen uitplunderden of op brandschatting stelden.

Men verwacht by de eerste tydingen uit Indiën te vernemen de aankomst der engelsche expeditie op de kust van China en den aanvang der krygsverrigtingen. De Engelschen hopen, dat hunne krygsverrigtingen zullen gemakkelyk gemaakt worden door eene omwenteling in China zelve.— Tot nog toe beschouwen de Chinezen de thans regerende tartaarsche dinastie, als vreemdelingen en veroveraars, en dat keizerlyke huis beschouwt tot nog toe Tartaryen als deszelfs stamgrond. De keizers van China hebben ook meerdere schatten besteed om hunne tartaarsche hoofdstad, waarzy de zomermaanden doorbrengen, te verfraaijen, dan wel aan hunne chinesche hoofdstad Pekin. De Engelschen hopen derhalve, dat de schrik, die hunne expeditie op dit ryk zal verwekken, dienen zal om eene omwenteling te doen uitbarsten, waarop de natie reeds sedert lang is voorbereid.

Eene Havana Courant vermeldt, dat de welvaart van het eiland Cuba derzelver hoogsten top heeft bereikt en thans aan het dalen is, dewyl de pryzen van sommige produkten als suiker en koffy in den loop des tyds ongemerkt afnemen. De oorzaak hiervan is de telkens toenemende kultuur van deze produkten in Braziliën, alwaar met zoo vele gemakkelykheid slaven van de kust van Congo kunnen ingevoerd worden; ook wegens de telkens vermeerderde bouw van beetwortelen in Rusland, alwaar gronden in overvloed zyn, zoo dat de bouw van dit wortel gewas niet aan den graanbouw schade doet. Deze afneming van den prys der produkten moet zich ook zeker in de andere landbouwende gewesten in de West Indiën doen gevoelen. In Venezuela zyn echter de inkomsten van den staat in de beide laatste jaren aanmerkelyk toegenomen. Men moet echter niet denken, zoo merkt de *Liberal* aan, dat deze toeneming jaarlyks in dezelfde verhouding zal voortduren. Deze vermeerdering van inkomsten heeft men te danken aan verbeterde wetten en inrigtingen; en daarom is het alleen maar te verwachten, dat deze inkomsten op dezelfde hoogte zullen blyven. Zonder inwandeling van landbouwers kan de landbouw niet op eenen hoogeren trap gevoerd worden, dan hy thans is; en de bescherming, die aan vreemde landbouwers wordt verleend, is nog zeer onvolkomen. De laatste Canariensen, die te La Guayra aangekomen waren, wisten niet waar huisvesting en onderhoud te vinden; zy waren genoodzaakt om zich aan den eersten den besten, die hun in dienst wilde nemen, te verhuren. Het is om die reden, dat de dagbladen er ernstig op aandringen, dat het aanstaande Congres maatregelen moge beramen om de inwandeling der duitschers en andere landbouwende vreemdelingen te bevorderen, door voor hun te zorgen voor huisvesting en onderhoud by hunne aankomst, en door hun gronden ter bebouwing toe te wyzen.— Ook is de verbetering der wegen en andere middelen van vervoer eene onontbeerlyke vereischte, wil men den landbouw uit deszelfs kwynenden toestand opbeuren.

De gewezene koning van Holland, LODEWYK NAPOLEON, heeft de volgende verklaring in de *Courier Français* medegedeeld:—

“ Ik verzoek U de volgende verklaring te ontvangen.

"Ik ben bewust, dat het nemen van toevlugt tot publiciteit zonderling en niet betamelyk is; doch daar een bedroefd, oud en ziekelyke vader, en een uitgebannen, op geene andere wyze zynen ongelukkigen zoon kan bystaan, zoo kan het nemen van zoodanig toevlugt by allen, die een vaderhart bezitten, goed gekeurd worden.

"Overtuigd, dat myn zoon, myn eenig overgebleven zoon, het slagtoffer is van eene schandelyke kuipery en misleid is geworden door laaghartige vleyers, valsche vrienden en misschien belagende raadgevers, zoo kan ik niet het stilzwygen houden zonder mynen pligt te verzuimen noch zonder my aan de bitterste verwytingen bloot te stellen.

"Ik verklaar, dat myn zoon Lodewyk Napoleon voor de derde maal gevallen is in eenen verschrikkelyken strik, in eenen afgryselyken strik, dewyl een mensch, die niet geheel ontbloot is van kennis en gezond verstand, nimmer uit eigene beweging zich kan storten in eenen afgrond. Indien hy schuldig is, dan zyn de meest schuldige, degenen, die hem misleid en daartoe gebragt hebben.

"Ik verklaar verder met afgryzen, dat de aan mynen zoon gedane belediging, door hem in de gevangenis van een eerloozen moordenaar te sluiten, eene schandelyke den Franschen niet eigene daad van wreedheid is; dat het eene even lage als verraderlyke belediging is.

"Als een innig bedroefd vader, als een goed Franschman, die in een ballingschap van dertig jaren zyn leven versleten heeft; als een broeder, en indien ik my aldus durf uitdrukken, als de leerling van hem, wiens standbeelden nogmaals op de voestukken van derzelver zuilen zullen geplaatst worden, beveel ik mynen misleiden en verraden zoon aan deszelfs regters en aan al de genen, die een fransch en vader hart bezitten.

"Uw onderteekenaar,
"LODEWYK DE SAINT LEU."

De President der Vereenigde Staten en de Requestrant.

De gemeenzaamheid, waarmede mannen, met de hoogste staatsambten bekleed, in *Amerika* door lieden uit alle volksklassen behandeld worden, gaat zoo verre, dat men zich daarvan by ons in *Europa*, ter naauwernood een denkbeeld vormen kan. Elk ambtenaar, hy zy wie hy zy, moet daar te lande elk oogenblik bereid zyn, vriendschappelyke bezoeken van lieden aan te nemen, aan welke, aan deze zyde van den Oceaan, door personen, in posten van gelyken rang geplaatst, zonder eenig bedenken de deur zou gewezen worden. Inzonderheid worden er de hooge ambtenaren om het verleenen van posten gekweld. Zoo verhaalt een pas in 't licht verschenen werk zekere anecdote van den jongstvorigen President Jackson en eenen in lompen gekleeden man, die zonder eenige omstandigheid den president, toen deze zyn ambt aanvaard had, kwam opzoeken, en zich beroemde, de verkiezing van den Generaal in zyn omtrek doorgedreven te hebben. De President dankte beleefd, en de onbekende ging vervolgens voort: "Maar, daar gy nu President der Vereenigde Staten zyt, zoo zou ik u misschien in den een' of anderen post van nut kunnen wezen."—Jackson zette een verlegen gezigt. "Hebt gy uwe Kabinetsministers reeds gekozen?"—"Dit is geschied," hernam de Generaal.—"Nu, dat komt er ook niet op aan, ik vergenoeg my in allen geval met een Gezantschapspost in *Europa*."—"Het doet my leed, dat er geen zoodanige post tegenwoordig vacant is."—"Zoo; maar dan hebt gy misschien eenen eersten Secretaris of Raad noodig?"—"Deze beambten worden door de Staatssecretarissen (Ministers) ieder in zyn departement gekozen." "Dat spyt my, ik zal my dan met eenen minderen post moeten vergenoegen."—"Over die ambten heb ik niet te beschikken; gy moet u daaromtrent by de hoogere beambten, welken het aangaat, vervoegen." "Kan ik geen Postmeesters te *Washington* worden? Bedenk, Generaal, hoeveel moeite ik my tot uwe verkiezing gegeven heb!"—"Ik ben u zeer verpligt voor de goede meening, welke gy daardoor getoond hebt van my te voeden; maar de Postmeester van *Washington* is reeds benoemd."—"Zoo; wel nu, ik wil dan ook wel van dat ambt afzien, en my met de plaats van Secretaris des Postmeesters vergenoegen." "In dat geval moet gy u tot den Postmeester zelven wenden." —"Nu dan, Generaal," zei eindelyk de requestrant, toen hy zag, dat hem alles mislukte, "hebt gy dan niet ten minste een' afgedragen rok voor my?" Dezen bekwam hy.—Hoe ongeloofelyk dit verhaal ook luidt, zoo is het met dat al eene daadzaak, dat er te allen tyde honderden van ambtbejagers te *Washington* aanwezig zyn, van welke niet het honderdste deel zyn oogmerk bereikt, terwyl al de overigen alsdan schelden op de ondankbaarheid dergenen, welke zy door hunne stem hebben helpen op het kussen plaatsen. Alle zoodanige teleurgestelden voegen zich vervolgens by de oppositie, omdat zy gelooven by eene ommekeer van zaken beter in aanmerking te zullen komen.

Het Portret.

Nog eenige dagen, en de tentoonstelling van het Louvre zal gesloten worden; dit zal een vermaak te minder zyn voor de algemeene nieuwsgierigheid. Men heeft verscheidene anecdoten over den salon verhaald, en men zal er ongetwyfeld nog eenige andere verhalen.

Onlangs staat een jongeling in de galery stil, geeft eenen schreeuw, opent den catalogus, vertrekt als eene pyl uit den boog en komt by den aangeduiden schilder aan

— Mynheer! roept hy, gy kunt my den gelukkigsten der stervelingen maken!

— Verklaar u, mynheer, ik ben geheel tot uwe dienst, antwoordde de kunstenaar.

— Eene vrouw! eene vrouw, die ik aanbid! de zuiverste, de hevigste, de getrouwste liefde, een hartstogt van vier jaren! Gy alleen kunt my haar adres bezorgen.

— Van wie spreekt gy toch?

— Van de vrouw, die ik aanbid en wier naam ik niet weet. Gy hebt haar portret vervaardigd, eene jonge verrukkende persoon, zedig aangeduid onder dezen titel: vrouwenportret no. 5894.

— Gy zegt?....

— Verbeeld u dat ik haar sedert vier jaren zoek. Ik heb haar slechts eenmaal gezien, het was op een bal masqué, zy had een zwart domino aan en bragt my zeer in verwarring. Hoe veel geest! hoe veel bevalligheid! Ik hoorde naar haar, ik was verrukt.

— Maar, mynheer, weet dat....

— Dit is niet alles. Zy verwaardigde zich my in hare loge te brengen, en daar nam zy haar masker af. Ik werd verblind door hare bekoorlyheden. De nacht ging als een droom voorby. Ik wilde haar volgen, zy verzette zich er tegen; ik wilde ten minste haren naam weten en verlof bekomen om hare hand aan hare ouders te gaan vragen. "Later zeide zy my, zult gy berigt van my ontvangen in eenen brief, dien ik u met den omgaanden post zal toezenden." Toen zy dit gezegd had, verdween zy als eene ligte schaduw, en ik bleef alleen met haren zakdoek, hare handschoenen, haren ruiker en haren waaijer, want ik had haar geplunderd.

— Veroorloof my, mynheer, de vrouw, van welke gy spreekt...

— Sedert vier jaren, mynheer, ben ik eerst alle dagen en vervolgens alle weken naar het postkantoor gegaan.

— Niets!—Ik begon te wanhopen, tot dat myn gesternte, my naar den salon gevoerd heeft: ik heb dat portret gezien en de hemel heeft zich voor my geopend. Myne bedoelingen zyn zuiver, ik wil haar trouwen? Te oordeelen naar de pracht, met welke gy haar op uw schildery omringd hebt, is zy ongetwyfeld ryk; het doet er niet toe, ik bemin haar, zy bemint my, ik ben er zeker van, ik heb er bewyzen van; ik zal haar trouwen. Nu, mynheer, hebt gy my gehoord, zeg my haren naam, zeg my wie zy is.

— Het is myne vrouw.

Die niets in de wereld bezit, is altyd bereid onrust te stichten, maar wie een eigendom heeft, bevordert den vrede.

By de plundering van Bergen op Zoom, in 1747, nam een Fransch soldaat een armzalig huisje onder zyne bescherming Toen men hem vroeg, wat hem daartoe aanspoorde, antwoordde hy: "Ik heb er een, dat op hetzelve gelykt: ik meende myne kinderen aan de deur te zien, om redding te smeeken."

IETS OVER DEN OORLOG TUSSCHEN DE ENGELSCHEN EN DE CHINEZEN EN DEN OPIUM-HANDEL.

Zakelyk getrokken uit het Journal des Débats.

(*Het vervolg en slot van onze laatste.*)

De Mandaryn *Hiou-ne-etsé* vraagt derhalve het stellen van een hoog regt en begint zyne memorie aldus als een geleerde en als een waar staatsman.

"Ik geef eerbiedigIyk te kennen, dat de opium oorspronkelyk onder de geneesmiddelen gerangschikt is geworden. Deszelfs hoedanigheden zyn prikkelend, hy belet de overmatige afscheidingen en behoedt voor de gevaarlyke gevolgen der ongezonde dampen. De Chi-chin, die tydens het stamhuis van *Ming* leefde, bestempelt denzelven in zyn geneeskundig woordenboek met de benaming van *a-fou-lung*. Wie zich eenmaal gewend heeft denzelven te rooken, ziet zich verpligt er regelmatig gebruik van te maken. Deze gewoonte eene hebbelykheid wordende, wordt noodzakelyk voor den mensch. Zy verslindt den tyd, het fortuin en de gezondheid, en is aan hen, die zich eenmaal aan haar heeft overgegeven, dierbaarder dan het leven. Zy die misbruik maken van den opium, kunnen ter naauwernood meer adem halen, hun ligchaam vermagert, hun aangezigt wordt geel, hunne tanden zwart. De menschen zien zelven ten duidelykste al het schadelyk er van in en kunnen er zich evenwel niet van onthouden. Het is derhalve noodwendig en onvermydelyk, dien eerloozen handel, door de strengste verbod-wetten te keer te gaan."

Dit eenmaal gesteld, onderzoekt *Hiou-ne-Etsé* de middelen om dit doel te bereiken; maar hy betoont weinig medelyden met de rookers van opium; al stierven zy ook by duizenden, zoo ziet de staatsman financier daar geen kwaad in.

"Alles wel beschouwd, dus vervolgt hy, zoo zyn de rookers van opium luyaards en onnuttige wezens; onwaardig dat men zich met hen bezig houde, zelfs om hen te verachten. Ofschoon men er onder dezelve enkelen telt, die reeds zekeren ouderdom

hebben bereikt, zoo sterven zy over het algemeen vroegtydig, hetgene juist geen ongeluk is. De bevolking van het ryk, wordt door de te talryke geboorten dagelyks met eenen steeds toenemenden last bezwaard. Het eenige, dat wy te duchten hebben, is van de geldelyke middelen van China, deszelfs voedende zelfstandigheid, in handen der barbaren te zien overgaan en te zien verminderen, zoo als zulks dagelyks gebeurt.

"Tegenwoordig voert men ons jaarlyks niet minder aan dan twintig duizend kisten opium, waarvan iedere kist honderd *katjes* bevat. Er zyn drie soorten van opium: de *zwarte aarde*, eerste kwaliteit, die 800 dollars de kist verkocht wordt: de *witte schors*, tweede kwaliteit, 600 dollars: de *roode schors*, laatste kwaliteit, 400 dollars. In een enkel jaar is er voor meer dan 10 millioenen dollars aan opium verkocht, dat is te zeggen, dat China meer dan 10 millioen taëls verloren heeft.

"Voorheen bragten de uitheemsche kooplieden ons geld, in ruil voor onze voortbrengelen, dit was eene bron van rykdom voor de bewoners dezer kusten. Thans integendeel doen zy zich hun opium in geld betalen en op die wyze bewerken zy den geldelyken ondergang van het land, hetwelk zy met eene vergiftigde vrucht verpesten.

"De 'sRyks-wetten verbieden voorzeker den invoer van den opium, maar die verbod-wetten zelve zyn eene bevordering, of beter gezegd, maken eene noodzakelykheid van den smokkelhandel, waarvan de gewoonte eene geheele bevolking van woeste en tot de grootste wandaden in staat zynde roovers doet ontstaan. Ik ben verre van aan te raden, dat men de havens van China voor al de vreemde kooplieden sluite. De eenige maatregel, die men zou kunnen nemen, zou zyn van aan de uitheemsche kooplieden den invoer van den opium in onze havens te vergunnen, tegen betaling van een zeer hoog regt. Na voldoening van dit regt, zou men den opium in handen stellen van Hong-kooplieden, die denzelven in ruil zouden nemen, niet tegen geld, maar tegen Chinesche koopwaren. De vreemdelingen het geheven wordende regt minder drukkend bevindende, dan het ongeoorloofde regt, hetwelk tegenwoordig gevorderd wordt door de Chinesche officieren, die zy moeten omkoopen, zouden gaarne in deze nieuwe schikking stemmen.

"Met allen invoer te verbieden, doen wy niet anders dan den smokkelhandel aanmoedigen en dien ten gevolge de voordeelen vermeerderen der ambtenaren, die voor omkooping vatbaar zyn."

De uitgebreide memorie van *Hiou-ne-Este* werd aan den keizer onderworpen en vervolgens in handen gesteld van den Gouverneur van Canton, met name *Tang*, alsmede van den Onder-Gouverneur en van de Hong kooplieden. *Tang* en de kooplieden waren van hetzelfde gevoelen als de Mandaryn. De laatst genoemden betoogden in een uitgebreid geschrift, de noodzakelykheid om den invoer van den opium te vergunnen, maar een hoog regt daarop te heffen. De Gouverneur *Tang* en de ondergouverneur voegden zich by dit advys, en zeiden onder anderen in hunne rapporten:

"Het is noodwendig, dat iedere ordonnantie berekend zy na het tydperk van derzelver afkondiging en naar de plaats hebbende omstandigheden, daar dezelve anders juist eene verkeerde uitwerking zou hebben. By het uitroeijen van eenig kwaad moet men vooral wel zorgen, geen ander nog grooter in de plaats daarvan te doen ontstaan; ontwaart men den kiem van dit laatste, zoo moet men zich haasten het schielyk te verhelpen. Zoo heeft het verbieden van den invoer van den opium niet anders gestrekt dan tot het ontwikkelen en bevorderen van den smokkelhandel, het aanmoedigen der smokkelaars, het dryven van dezelve tot wanhoopige besluiten en het aansporen van de dweepers en onzinnigen, die niet zonder opium kunnen leven, om eenen buitensporigen prys voor het noodlottig kruid te betalen. Het aanlokkelyke der omkooping heeft menig Chineesch ambtenaar, officier en magistraat verleid, om dien smokkelhandel in weerwil van alle keizerlyke bevelen, hunne bescherming te verleenen. De straffen hebben hier niets mogen baten. Men heeft de wetten algedurig, maar te vergeefs strenger gemaakt. De doodstraf by worging is bepaald geworden tegen al wie er zich aan zou vergrypen. Maar de zucht naar winst en de hebbelykheid der wellustigheid zyn sterker geweest dan de vrees voor den dood. Wy vragen derhalve dat de verbodwet opgeheven worde. Maar laat ons zorgen dat het geld van het ryk er niet worde uitgevoerd. Welke middelen tot wering van den invoer wy ook mogen te baat nemen, de smokkelhandel zal ons het vergif steeds weten aan te brengen. Wy zullen eenen anderen maatregel aanpryzen; dat het teelen van den slaapbol in China worde aangemoedigd. Men moet erkennen, dat de opium uitmuntende hoedanigheden bezit en zoo men de vreemdelingen wil beletten hun voordeel met den invoer te doen, zoo is het beste, waartoe men kan besluiten, van het fabriceeren daarvan in het Hemelsche ryk te wettigen en te begunstigen"

Zoodanig waren de argumenten van de Manderynen en van de kooplieden die voor den invoer advyseerden. Maar de Keizer hield de zaak hiermede nog niet voor voldongen, andere leden van den raad, *Tchou tsun* lid van het komité voor de eeredienst en *Hiou-Kiou*, onder-censor by het departement van oorlog bragten mede hunne advysen uit, maar in eenen volstrekt tegenovergestelden zin *Tchou-tsun* is een groot zedekundige, die weinig hecht aan de redenen van staatsbelang, die zoo veel op zynen ambtgenoot vermogen. Hy beweert dat de vreemdelingen, met het invoeren van den opium in China, voornamelyk ten doel hebben, de bevolking van het Hemelsche ryk te ontzenuwen om dezelve des te gemakkelyker te kunnen overmeesteren.— Hy betoogt dat de handelsverovering van Indiën door middel van den opium bewerkstelligd is; hieromtrent uit hy zich aldus:

"De blondharigen (*Hung-Maou*) hebben Indiën weten te vermeesteren, door er den slaapbol te planten. Het is van dien bol, dat zy den opium hebben gemaakt en de bevolkingen gewend hebben daar gebruik van te maken. Deze hebbelykheid zich weldra over het gansche volk verspreidende, werd hetzelve zoo verwyfd en laf, dat het zich zonder weerzin aan het juk der vreemdelingen onderwierp. Met den opium nu ook in het Hemelsche ryk in te voeren, hebben de Engelschen heden geen ander doel, dan van met ons te leven, zoo als zy met de Hindous hebben gedaan; namelyk van ons te verzwakken en ons te overheerschen. Zoo wy niet ontwaken, zyn wy voor altyd verloren.

"Men beweert, dat de verbodwet tegen den opium zonder uitwerking blyft; maar moet men dezelve daarom intrekken? Is het overtreden van eene zedelyke wet eene genoegzame reden, om den wetgever de hand daaraan te doen onttrekken? Er worden voorzeker vele misdaden gepleegd; er zyn vele onverlaten, die zich door geweld, roof, sluikhandel en prostitutie trachten te verryken; maar zy begaan die euveldaden in weerwil van de wet. Moeten wy nu de wet afschaffen, onder voorwendsel dat dezelve tot niets dienstig is? Integendeel, laat ons hare gestrengheid versterken, om haar nuttig en doeltreffend te maken. Men raadt ons van het vergif op onze eigen velden, op onzen eigen grond te kweeken, om de vreemdelingen te beletten ons het aan te voeren. Voorwaar een schoone raad. Dus zouden wy die schoone omstreken van Canton, die ons drie oogsten in het jaar leveren, aan het telen van den opium gaan prys geven.

"De vreemdelingen verstouten zich hunne schepen in de provincien van Tokien, Che-ki-Hang, Ki-au-gu-an en Chan-toung binnen te dringen. Hunne aanmatigingen worden met elken dag trotscher en minder onderdanig. Er is alle reden om hunne bedoelingen te mistrouwen. Uwe zeer wyze vader, *Kang-hi*, wiens heilige voorschriften ik met diepen eerbied herlees, schreef in de tiende maand van het vyf en vyftigste jaar zyner regering (1777) de volgende aanmerking ter neder: "Men mag vreezen, dat China in volgende eeuwen in gevaar gebragt zal worden door deszelfs wryving met de Westelyke volken, die van over de zee overkomen." Er is nog niet wel eene eeuw verloopen, en reeds zien wy het begin van dit gevaar."

De Mandaryn *Tchou-tsun* besluit met te verlangen, dat de opium uit China verbannen, en de smokkel handelaars geworgd zullen worden.

Hiou-Kiou, de onder-censor by het departement van oorlog is van hetzelfde gevoelen, ofschoon minder hevig in zyne bewoordingen dan den anderen, deelt hy evenwel volkomen in al deszelfs vooringenomenheid tegen de vreemdelingen.

"Wie, zegt hy, verzekert ons, dat die zoo talryke schepen, die stout genoeg zyn om in al onze wateren te komen ankeren, onze middelen niet komen onderzoeken, de zwakke en sterke punten van ons ryk niet komen opnemen, en het oogenblik om ons te overmeesteren niet komen bespieden.— Wy hebben beide de magt en het goed regt voor ons. Laat ons dezelve gebruiken en er de omzigtigheid en het vooruitzien byvoegen. Het gebruik van den opium gevaarlyk te verklaren en hetzelve evenwel te dulden; eene belasting te innen van een kruid, hetwelk wy erkennen vergiftigd te zyn, zou bovendien onbestaanbaar wezen met de onbevlekte waardigheid van het heilige stamhuis."

De laatste advysen hebben by den Keizer gezegevierd. De kommissaris *Lin*, de keizerlyke edikten met welberaden gestrengheid ten uitvoer leggende, heeft aan de Engelschen het voedings-middel van hunne magt in Indiën ontnomen; aan de Engelsche minister een hoogst moeijelyk vraagstuk ter oplossing gegeven; aan de Engelsche marine de gelegenheid verschaft van der wereld te toonen, wat zy zal vermogen, en den mannen van het Noorden de kans geopend, om zich nader bekend te maken met een volk, waarover de Westelyke diplomatie zich sedert eene eeuw niet heeft bekreund, welkers naam sedert meer dan twee eeuwen in geene Europesche troonrede het minste plaatsje is waardig gekeurd geweest, en waarvan wy weinig anders weten, dan dat het ons de thee verschaft, en dat het de oogen op eene zonderlinge wyze gespleten heeft.

Deze Courant wordt gedrukt en uitgegeven ter Drukkery van A. L. S. MULLER & J. F. NEUMAN wz., in de Willemstad, Breede Straat, Huis No. 79. De prys derzelve is f 12. 'sjaars, te betalen om de drie maanden. De prys der Advertentien is 25 Centen per regel, doch voor eene Advertentie van slechts een regel, betaalt men 50 Centen.